

Peter V.
Brett
Chrany

Stanislav Juhaňák – TRITON

Brayanovo Zlato

324 p. N.

„Stůj klidně,“ zavrčel Cob, když mu upravoval zbroj.

„To se ti to říká, když se ti ocelové pláty nezařezávají do stehna,“ hájil se Arlen.

Bylo chladné ráno, úsvit byl ještě hodinu daleko, ale Arlen se už teď v nové zbroji – masivních plátech vytepaných z oceli a spojených na kloubech nýty a jemnou kroužkovou sítí – těžce potil. Vespod měl prošívanou kazajku a kalhoty, aby se mu pláty nezarývaly do těla, ale to se ukázalo jako chabá ochrana, když na něm Cob utahoval nýty.

„Jen o důvod víc, abych se ujistil, že to mám správně,“ řekl Cob. „Čím líp ti zbroj sedí, tím menší je pravděpodobnost, že se něco přihodí, až budeš utíkat před jadrcem. Posel potřebuje rychlost.“

„Nechápu, jak budu moci zabalený v plsti a se sedmdesáti librami na hřbetě nějakou rychlost vůbec vyvinout,“ stýskal si Arlen. „A v tom zatraceném krámu je vedro, jako by na mě plivl ohnivý démon.“

„Na větrných stezkách do Vévodských Dolů budeš ještě za trochu tepla rád,“ odušil Cob.

Arlen potřásl hlavou a zvedl těžkou paži, aby se podíval na ocelové pláty, do nichž malým upraveným kladívkem pracně vy-

tepal chrany. Ty ochranné symboly byly dostatečně mocné, aby většinu démonských útoků odvrátily, ale i když se v té zbroji cítil bezpečně, bylo to bezpečí vězně.

„Pět stovek sluncí,“ posteskl si. Tolik si zbrojář počítal – a výroba mu trvala měsíce. Bylo to tolik zlata, že by z Arlena udělalo druhého nejbohatšího muže v Tibbetské Říčce, vesnici, kde vyrostl.

„Na věcech, na nichž může záviset tvůj život, nešetři,“ připomněl mu znovu Cob. Cob byl vysloužilý posel a hovořil ze zkušenosti. „Když přijde na zbroj, najdi si nejlepší kovářství ve městě, objednej si tu nejsilnější, kterou mají, a na cenu se vykašli.“

Namířil na Arlena prst. „A vždycky...“

„... si ji chraň sám,“ dokončil Arlen spolu se svým mistrem a trpělivě přikyvoval. „Já vím. Říkal jsi mi to už tisíckrát.“

„Řeknu ti to ještě desetitisíckrát, jestli budu muset, aby sis to zapsal za uši.“ Cob zvedl těžkou přilbici a nasadil ji Arlenovi na hlavu. Uvnitř byla vyložená plstí a padla mu jako ulitá. Cob ostře poklepal na kov, ale Arlen to spíš slyšel, než cítil.

„Říkal Curk, do kterého dolu jedete?“ zeptal se Cob. Jako učedníkovi bylo Arlenovi povoleno cestovat v cechovních záležitostech pouze v doprovodu koncesovaného posla a cech ho přidělil Curkovi, stárnoucímu a často opilému poslovi, který obvykle jezdil jen na krátké výpravy.

„Do Euchorova uhelného,“ odpověděl Arlen. „Dvě noci cesty.“ Doposavad jezdil s Curkem jen na jednodenní výpravy. Tohle bylo poprvé, kdy budou na cestě spát a budou si muset rozložit cestovní chranové kruhy proti jadrcům.

„Dvě noci je napoprvé hodně,“ poznamenal Cob.

Arlen si odfrkl. „Pobýval jsem venku déle, když mi bylo dvánáct.“

„A Ragen ten tvůj výlet stál víc než yard nitě, aby tě dal dohromady, pokud si vzpomínám,“ podotkl Cob. „Nenafukuj se jen proto, že jsi měl jednu štěstí. Každý posel, který je naživu, ti řek-

ne, abys zůstal venku na noc, jen když *musíš*, ne protože se ti *chce*. Ti, kterým se *chce*, vždycky nakonec skončí v Jádru.“

Arlen přikývl, i když se cítil trochu provinile, protože oba věděli, že se mu *chce*. Dokonce i po všech těch letech tu bylo něco, co si chtěl dokázat. Sobě i noci.

„Chci vidět horské doly,“ řekl, což byla vcelku pravda. „Říká se, že z té výšky je vidět celý svět.“

Cob přikývl. „Nebudu ti lhát, Arlene. Jestli je odněkud krásnější výhled, tak já jsem ho nikdy neviděl. Před ním blednou dokonce i paláce Damaji v Krasii.“

„Říká se, že vysokohorské doly vyhledávají sněžní démoni,“ pokračoval Arlen. „Co mají šupiny tak studené, že i plivanec popraská, když na ně plivneš.“

Cob cosi zamručel. „Řídký vzduch tam nahoře blbne lidem hlavu. Jako posel jsem jel do těch dolů nejmíň tucetkrát a nikdy jsem žádného sněžného démona neviděl, ani jsem o žádném neslyšel vyprávět nic, co by stálo za zamyšlení.“

Arlen pokrčil rameny. „To ještě neznamená, že tam nejsou. Četl jsem ve vévodské knihovně, že se drží na vrcholcích, kde zůstává sníh celý rok.“

„Už jsem tě varoval, abys knihovně nepřikládal příliš velkou víru, Arlene,“ napomenul ho Cob. „Většina těch knih byla napsaná ještě před Návratem, kdy si lidi mysleli, že démoni jsou jen nějaké bajky, a klidně si vymýšleli cokoli, co se jim zrovna hodilo do krámu.“

„Bajky nebajky, bez nich bychom znovu neobjevili chrany a nepřežili Návrat,“ namítl Arlen. „Tak co je špatného na tom, když se budu mít před sněžnými démony na pozoru?“

„Není nad to mít se na pozoru,“ přitakal Cob. „Rozhodně si dávej pozor i na proslulé noční vlky a bludičky.“

Arlen se zamračil, ale Cobův smích byl nakažlivý a Arlen se zakrátko rozchechtal s ním.

Když byl utažený poslední řemínek na zbroji, Arlen se obrátil a podíval se do vyleštěného kovového zrcadla, které viselo na stěně dílny. V nové zbroji vyhlížel úctyhodně, o tom nebylo pochyb. Arlen však mnohem víc doufal, že mu napomůže ke skvělé postavě. Vypadal v ní však jako těžkopádný železný démon. Ten dojem se umenšil jen maličko, když mu Cob přehodil přes ramena těžký plášť.

„Až pojeděš po horských stezkách, tak se do něj pořádně zachumlej,“ kladl mu starý chraničář na srdce. „Nebude se ti lesknout zbroj a vítr ti nebude profukovat švy.“

Arlen přikývl.

„A poslouvej posla Curka,“ dodal Cob. Arlen se trpělivě posmál.

„Pokud ti ovšem nebude říkat něco jiného, než jsem tě učil já,“ dodal Cob. Arlen vybuchl smíchy.

„To ti slibuju,“ řekl.

Dlouho se na sebe dívali a nevěděli, jestli si mají stisknout ruce nebo se obejmout. Pak oba něco zamručeli a odvrátili se, Arlen ke dveřím a Cob ke svému ponku. Když došel Arlen ke dveřím, ještě se ohlédl a střetl se s Cobovým pohledem.

„Vrať se vcelku,“ nařídil mu Cob.

„Ano, mistře,“ odpověděl Arlen a vyšel do předjitřního světa.

Arlen se rozhlížel po velkém náměstí před cechovním sídlem, kde se poslové s obchodníky dohadovali ohledně nákladních povozů. Kolem nich chodily Matky s křídou a břidlicovými tabulkami a ověřovaly a počítaly dohodnuté obchody. Bylo to místo plné života a ruchu a Arlen ho miloval.

Letmo zavadil pohledem o velké hodiny nad cechovními dveřmi, jejichž ručičky ukazovaly rok, měsíc, den a hodinu až po

minuty. Tyhle velké hodiny byly na každém cechovním domě ve všech Svobodných městech a všechny se řídily pastýřským kalendářem, oznamujícím čas východu a západu slunce na další týden, který se zapisoval křídou pod hodiny. Poslové se naučili žít podle těchto hodin. Přesný či ještě lépe včasnější příchod byl otázkou cti.

Jen Curk chodil vždycky pozdě. Trpělivost nikdy nebyla Arlenovou silnou stránkou, a teď, když mu kynuly dálavy, mu čekání připadalo nekonečné. Srdce mu bušilo a svaly se napínaly vzrušením. Už to byly roky, co naposledy spal mimo chráněné zdi, ale ještě nezapomněl, jaké to je. Vzduch mu nikde nechutnal tak svěže jako na volné cestě, ani se nikdy nikde necítil tak živý. Tak svobodný.

Konečně za sebou uslyšel znavené dusání jezdeckých bot a podle pivního pachu poznal přicházejícího Curka ještě dřív, než se k němu otočil.

Posel Curk byl oblečený v odřené zbroji ze silné, vyčíněné kůže, moudře pomalované čerstvými chránami. Nebyla tak odolná jako Arlenova žlábkovaná ocel, ale zato byla o hodně lehčí a ohebnější. Lysé temeno rámoval kruh dlouhých plavých vlasů prokvetlých šedinami, jejichž umaštěné pramínky se kroutily kolem větrem ošlehané tváře. Vousy měl husté, nahrubo zastřížené a umaštěné jako vlasy. Přes záda měl zavěšený otlučený štít a v ruce třimal staré kopí.

Zastavil se, zadíval se na Arlenovu lesklou novou zbroj a štít a v očích se mu závistivě blýsklo. Zakryl to výsměšným odfrknutím.

„Směšný ohoz na uředníka.“ Štouchl kopím Arlena do pancíře. „Většina poslů si musí na svou zbroj *vydělat*, ale uředník mistra Coba ne, jak se zdá.“

Arlen odstrčil kopí stranou, ale hrot přesto stihl zaskřípat po povrchu, který nesčetné hodiny leštil. Nezvaně se vynořily vzpomínky: ohnivý démon, kterého jako chlapec strhl matce ze zad,

a dlouhá studená noc, kterou strávili v rozbahněné ohradě, zatímco démoni pobíhali kolem a hledali slabiny v chranách. Noc, kdy náhodou uťal hnát patnáct stop vysokému skalnímu démonovi, a nepřátelství, které k němu ten démon choval až do dnešního dne.

Zaťal pěst a strčil ji Curkovi pod zahnutý nos. „Na co jsem si já vydělal nebo nevydělal, to není tvoje věc, Curku. Ještě jednou se dotkneš mé zbroje a slunce je mi svědkem, že budeš plivat zuby.“

Curk přivřel oči. Byl sice větší než Arlen, ale Arlen byl mladý, silný a střízlivý. Možná právě proto po chvíli ustoupil a omluvně mu pokynul. Možná také i proto, že se bál, aby nepřišel o silný hřbet poslovského učedníka, až dojde na nakládání a vykládání povozů.

„Nic jsem tím nemyslel,“ zamručel Curk, „ale valný posel z tebe nebude, jestli se bojíš, že si poškrábeš zbroj. A teď sebou hoď. Cechmistr nás chce ještě vidět, než odjedeme. Čím dřív to budeme mít za sebou, tím dřív můžeme být na cestě.“

Arlen vmžiku zapomněl na nevrlost a šel za Curkem do cechovního domu. Tajemník je uvedl rovnou do pracovny cechmistra Malcumu, velké místnosti plné stolů, map a břidlicových tabulek. Cechmistr, sám bývalý posel, přišel kvůli jadrncům o oko a kus obličeje, ale i po tom zranění posloval dál ještě léta. Teď už měl vlasy šedivé, ale dosud to byl statný, rozložitý chlap, jemuž se dalo těžko odporovat. Škrtem pera mohl vnést do poslovy životní dráhy rozbřesk nebo soumrak nebo zničit osud velkého rodu. Cechmistr seděl u svého stolu a podepisoval nekonečnou kupu lejster.

„Budete mi muset prominout, že budu za řeči podepisovat dál,“ řekl Malcum. „Jestli přestanu jen na okamžik, tak se ta hromada zdvojnásobí. Posadte se. Něco k pití?“ ukázal na křišťálovou karafu na kraji stolu. Byla plná jantarové tekutiny a vedle stály sklenice.

Curkovi se rozsvítily oči. „S radostí.“ Nalil si sklenici, hodil ji do sebe, zašklebil se, nalil si další až po okraj a posadil se.

„Vaše cesta do vévodova uhelného se odkládá,“ sdělil jim Malcum. „Mám pro vás naléhavější práci.“

Curk se zadíval na křišťálovou sklenici v ruce a přimhouřil oči. „Kam?“

„Do Brayanova Zlata,“ odpověděl Malcum, s očima stále upřenými na lejstra. V Arlenovi srdce poskočilo. Brayanovo Zlato byla ta nejdlehlší důlní vesnice ve vévodství. Deset nocí cesty z města, jediný důl na třetí hoře na západě a výš než všechny ostatní.

„To je Sandarův rajón,“ namítl Curk.

Malcum poděkrábl lejstro, obrátil ho na rostoucí hromádku a rázně si namočil pero do kalamáře. „Byl, ale Sandar včera spadl z toho svého zatraceného koně. Má zlomenou nohu.“

„Do Jádra s tím,“ zamumlal Curk. Hodil do sebe půlku sklenice na jeden lok a zavrtěl hlavou. „Pošli někoho jiného. Já už jsem moc starý na to, abych trávil týdny v nějakém zapadákově, kde mi mrzne prdel a dusím se v řídkém vzduchu.“

„Takhle narychlo nikoho neseženu,“ namítl Malcum a podepi-soval dál.

Curk pokrčil rameny. „Pak bude muset hrabě Brayan počkat.“

„Hrabě za tu práci nabízí tisíc zlatých sluncí,“ dodal Malcum.

Curk i Arlen zalapali po dechu. Tisíc sluncí byly obrovské peníze za jakoukoli poselskou cestu.

„V čem je háček?“ zeptal se podezřívavě Curk. „Co tam tak zoufale potřebujou, že to nemůže počkat?“

Malcumovy ruce se konečně zastavily a cechmistr vzhlédl. „Hrompalice. Celý náklad.“

Curk zavrtěl hlavou. „Ach ne!“ Dorazil sklenici a postavil ji na cechmistrův stůl tak vztekle, až to zadunělo.

Hrompalice, převaloval Arlen to slovo v hlavě. Četl si o nich ve vévodské knihovně, i když knihy obsahující přesné složení byly

zakázané. Na rozdíl od většiny jiných ohňostrojů se hrompalice daly odpálit jak nárazem, tak jiskrou, a v horách mohl náhodný výbuch, byť by přímo nikoho nezabil, způsobit lavinu.

„Ty chceš jako spěšnou práci přepravovat hrompalice?“ zeptal se nevěřičně Curk. „Co na nich tak zatraceně spěchá?“

„Vrátila se jarní kolona se zprávou od barona Talora, že našli novou žílu a potřebují se do ní vlámat,“ odpověděl Malcum. „Od té doby honí Brayan své kořenářky dnem i nocí do výroby hrompalic. Každý den, kdy se do žíly nevlámou, zaznamenávají Brayanovi písari jako další a další ztráty zlata a Brayan srší vzteky.“

„A tak vyšle osamělého chlapa na cestu plnou lupičů, kteří udělají téměř cokoli, aby se jim ty náklady hrompalic dostaly do rukou.“ Curk zavrtěl hlavou. „Těžko říct, co je horší, jestli se nechat rozstřelit na cimprcampr nebo oloupit a předhodit jadrcům.“

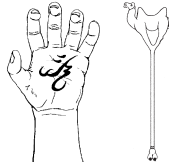
„Nesmysl,“ odpověděl Malcum. „Sandar jezdí s hrompalicemi pořád. Nikdo nebude vědět, co vezete, jen my tři a Brayan. Když pojedete bez ostrahy, tak nikoho ani nenapadne, že vezete něco, co by stálo za ukradení.“

Curkův otrávený škleb neroztál. „Dvanáct set sluncí,“ přihodil Malcum. „Viděl jsi někdy tolik zlata pohromadě, Curku? Jsem v pokušení vtěsnat se do své staré zbroje a jet sám.“

„S radostí budu sedět u tvého stolu a podepisovat lejstra, jestli se ti chce vydat se na poslední cestu,“ odtušil Curk.

Malcum se usmál, ale byl to úsměv člověka, kterému dochází trpělivost. „Patnáct a ani měděné světélko navíc. Já vím, že ty peníze potřebuješ, Curku. Půlka krčem ve městě ti nenalije, když nedáš peníze na dřevo, a druhá půlka si je vezme a řekne, že jim dlužíš ještě stovku, než ti nalije. Byl bys blázen, kdybys tu práci odmítl.“

Dočetli jste ukázkou z povídky Bryanovo Zlato.

Velký Bazar

328 p. N.

Slunce na poušti tížilo. Horší než žár nebo jas byla právě ta ubíjející tíha, Arlen si co chvíli uvědomil, že se hrbí, jako by se jí poddával.

Jel po okrajích Krasijské pouště, kde kam až oko dohlédlo, nebylo v žádném směru nic než rozpukaná vyschlá půda. Nic, co by skýtalo stín nebo odráželo horko. Nic, co by podporovalo život.

Nic, co by člověka se zdravým rozumem přimělo, aby sem lezl, peskoval se Arlen, ale slunci navzdory se narovnal v zádech. Přes šaty měl tenký bílý hábit s kápí, kterou si stáhl hluboko do čela, ústa a nos zakrýval závoj. Hábit a závoj byly chabá ochrana, ale trochu prudkého světla přece jen odrážely. I přes koně, kaštanového oře jménem Jitřní Kurýr, přehodil bílou plachtu.

Hřebec chraptivě zakašlal ve snaze vypudit z hrdla všudypřítomný prach.

„Já mám taky žízeň, Jitřníku,“ řekl Arlen a pohladil koně po šiji, „ale příděl vody na dopoledne už jsme vyčerpali, takže nám nezbyvá než to vydržet.“

Znovu sáhl po Abbanově mapě. Kompas, který si pověsil kolem krku, mu sdělil, že stále jedou přímo na východ, jenže kaňon pořád nikde. Už ho měli uvidět včera, a jestli do zítřka nedojedou

k řece a nenajdou vodu, tak budou muset otočit zpátky do hradíště Krasia, i kdyby si přiděly vody snižovali sebevíc.

Nebo by sis mohl jeden žíznlivý den ušetřit a obrátit rovnou, nabádal ho vnitřní hlas.

Ten hlas ho pořád ponoukal, ať koně obrátí a jede zpátky. Arlen ho svým způsobem bral jako svého otce, jako přetrvávající přítomnost muže, kterého neviděl už skoro deset let. V přísných radách, které otec tak rád udílel, vždycky tkvěl kus rozumu. Jeph Sedlák byl dobrý člověk, a čestný, ale jeho strohá moudrost mu celý život bránila vzdálit se od domu dál než na pár hodin cesty.

Každý den mimo přístřeší znamenal další noc venku s jadrnci, a to nebral na lehkou váhu dokonce ani Arlen, jenže měl hlubokou a neodbytnou touhu vidět to, co ještě nikdo neviděl, jít tam, kam nikdo nechodil. Bylo mu jedenáct, když utekl z domova. Teď mu bylo dvacet a až na hrstku dalších jemu podobných viděl větší kus světa než kdokoliv jiný.

Stejně jako vyprahlé hrdlo byl i ten vnitřní hlas prostě jen další věc, kterou člověk musí přetrpět. Dost na tom, o kolik zmenšili svět démoni. Nenechá si svět zmenšit ještě nějakým rýpavým hlasem.

Tentokrát hledal Bahu kad'Everam, krasijskou vísku, jejíž jméno se dalo přeložit jako ‚Everamova Číše‘. Everam byl krasijský výraz pro Stvořitele. Podle Abbanových map ležela v přirozené proláklíně v říčním korytě, tvořené vyschlým jezerem. Víska byla proslulá keramikou, ale dodávky keramiky před více než dvaceti lety ustaly a vyslaná *dal'šarúmská* výprava zjistila, že Bahavany pozřela noc. Od té doby se odtamtud nikdo nevrátil.

„A na té výpravě jsem byl,“ řekl mu Abban. Arlen se na zavalitého kupce nedůvěřivě podíval.

„Opravdu,“ tvrdil mu Abban. „Byl jsem válečnický začátečník, zrovna jsem začal nosit *dal'šarúmům* kopí, ale na tu cestu si pamatuju dobře. Vesnice tehdy zůstala zachovaná, jen po Bahavanech

nebylo nikde ani stopy. A protože keramika válečníky nezajímala ani za mák, a navíc považovali loupění za nečestné, tak tam teď mezi troskami leží hromady nádobí a čekají na někoho, kdo bude mít odvalu si ho vzít.“ Pak se naklonil blíž. „Práce od bahavanského hrnčářského mistra by se na bazaru prodávala za nedozírnou cenu,“ utrousil významně.

A teď byl Arlen uprostřed pouště a přemítal, jestli si to Abban celé nevymyslel.

Jel ještě několik hodin, a pak před sebou na vyschlé pláni zahlédl zvrásnělý stín. Srdce mu v hrudi poskočilo, když mu utmácená kopyta Jitřního Kurýra pomalu přiblížila výhled na kaňon. Arlen úlevou vydechl a v duchu si připomněl, že neposlušchat otův hlas mělo smysl. Obrátil koně na jih a zanedlouho se v dálce objevilo vyschlé jezero.

Jitřní Kurýr vděčně uvítal, že sjeli dolů na zastíněné dno. Obyvatelé vísky očividně jeho pocity sdíleli, protože si svá obydlí budovali ve stěnách starého říčního koryta; hloubili je do vlhkého jílu a zvenčí je rozšiřovali přístavky z vepřovic, barvou k nerozeznání od koryta a zdálky neviditelné. Dokonalé maskování před větrnými démony, kteří při pátrání po kořisti zalétali až nad pláň.

Ale navzdory této ochraně Bahavané stejně vymřeli. Řeka vyschla a choroby a žízeň lidí oslabilly vůči jadrncům. Pár lidí se údajně pokusilo urazit dlouhou a namáhavou cestu přes poušť do hradiště Krasia, ale i pokud to byla pravda, už o nich nikdo neslyšel.

Když si Arlen uvědomil, že vjíždí na hřbitov, jeho prvotní nadšení opadlo. Zase hřbitov. Projížděl kolem obydlí, kreslil do vzduchu záštitné chrany a volal: „Hej, Bahavané!“ v chabé naději, že tu snad zůstal někdo živý.

Ozvěna mu vracela jen jeho volání. Pokud ještě vůbec někde na oknech a dveřích zůstaly závěsy jako záštita před sluncem, byly potřhané a špinavé, a chrany vyřezané do vepřovice za ty

roky vybledly a setřel je drsný pouštní vítr plný ostrého prachu. Na stěnách viděl šrámy po démonských pařátech. Tady nikdo nepřežil.

Uprostřed vesnice našel démonské jámy, v nichž bývali polapení jadrci ponecháni slunci. Po stěně koryta se od římsy k římsě klikatilo strmé kamenné schodiště spojující jednotlivá obydlí a lemované zátarasý. Byla to nakvap zařízená obrana, kterou tu vybudovali *dal'šarúmové* ani ne tak na ochranu Bahavanů jako spíš na jejich počest. Baha kad'Everam byla *chaffitská* vesnička, místní pocházeli z kasty nehodné práva nosit kopí či vstoupit na nebesa, ale i tak si zasloužili posvěcenou půdu k poslednímu odpočinku, aby se jejich duše mohly znovu zrodit ve vyšší kastě, budou-li toho hodny.

A půdu posvěcovali *dal'šarúmové* jen jedním jediným způsobem. Svou krví a černým ichorem, který proudil v žilách jadrcům. Nazývali to *alagaišarak*, což znamenalo ‚válka s démony‘, a byla to bitva, která se v hradišti Krasia vedla každou noc, věčný boj, který se povede, dokud nebudou všichni démoni mrtví nebo dokud už nezbude nikdo, kdo by s nimi bojoval. A tak jednu noc vedli válečníci *alagaišarak* i v Baze kad'Everam, aby posvětili bahavanský hřbitov.

Arlen projel kolem zátarasů a sjel dolů na dno mohutného kaňonu, do říčního koryta, kde se teď vinul jen blátivý čůrek špinavé vody. Na okrajích pořád ještě tvrdohlavě lpělo trochu řídké zeleně, ale o kousek dál trčela jen uschlá stébla, zadušená prachem a přílišným suchem; už nebylo kam vyhnat kořínky.

Místy se voda sbírala do malých kaluží, hnědých a zapáchajících. Arlen ji procedil přes plátno s dřevěným uhlím, ale pořád k ní neměl důvěru, a tak se nakonec rozhodl, že ji raději ještě převarí. Jitřní Kurýr mezitím oždiboval sporé býlí a pichlavé traviny.

Už se připozdívalo a Arlen se rozmrzele podíval na zapadající slunce. „Tak pojď, chlapče,“ řekl koni. „Je načase najít si místočko na noc.“

Vyvedl Jitřního Kurýra zpátky na břeh a odtud na hlavní vesnickou náves. Vzhledem k mizivému dešti a erozi zůstaly dvacet stop hluboké a deset stop široké démonské jámy netknuté, ale chrany vytesané do kamenů okolo nich byly zaprášené a vybledlé. Jakýkoli démon, shozený do takové jámy teď, by pravděpodobně rovnou vylezl ven.

Přesto skýtaly ty jámy jisté bezpečí. Arlen si rozložil cestovní chranové kruhy přímo mezi vepřovicové zdi a jednu jámu, čímž přece jen omezil přístup do svého ležení.

Arlenovy cestovní chranové kruhy měly deset stop v průměru a skládaly se z lakovaných dřevěných destiček pospojovaných pevným provazem. Na každé destičce byly nakreslené starobylé symboly odpuzení, což by mělo stačit na to, aby ho kruh zaštitil před jakýmkoli známým druhem jadrců. Rozložil je přesně daným způsobem, aby měl jistotu, že na sebe budou chrany správně navazovat a vytvoří bezešvou síť.

Uvnitř jednoho kruhu zarazil do hlíny kůl, Jitřnímu Kurýrovi svázal přední nohy do smyček z provazu a důmyslným uzlem uvázal koně ke kůlu. Kdyby se kůň vzpouzel nebo se snažil utéct, až přijdou démoni, smyčky se stáhnou a udrží ho na místě, zatímco Arlen mohl jediným šklubnutím uzel rozvázat, shodit koni smyčky a obratem pustit Jitřního Kurýra na svobodu.

V druhém kruhu si udělal Arlen útočiště pro sebe. Založil si tam ohniště, ale oheň ještě nezapálil, protože dřevo bylo takhle hluboko na poušti vzácné a v noci zde bývá pěkně lezavá zima.

Ale během práce Arlenovy oči pořád přitahovaly vepřovicové domky vyhloubené do stěn nad kamennými schody. Někde tam nahore je dílna mistra Dravaziho, řemeslníka, jehož malovaná keramika se vyvažovala zlatem už za jeho života a teď byla její cena nezměrná. Jeden původní Dravazi, zapomenutý na hrnčířském kruhu, by mu pravděpodobně pokryl náklady na celou výpravu. Víc keramiky by z něho udělalo velmi zámožného muže.

Arlen měl z map docela slušnou představu, kde se mistrova dílna nachází, a nejraději by se rovnou sebral a šel ji hledat, jenže slunce už zapadalo.

Když obrovská oranžová koule klesla pod obzor, sálalo horko z vyprahlých plání směrem k obloze a ukazovalo tak démonům cestu z Jádra. Vně kruhů se ze země začala zvedat dábelská šedi-vá mlha, která pomalu hutněla do démonského tvaru.

Jak se mlha zvedala, začala na Arlena doléhat stísněnost, jako by byl kruh obklopený skleněnými stěnami, které ho odřezávají od světa. Těžko se mu v kruhu dýchalo, přestože chrany byly nepropustné pouze vůči démonské magii a i teď mu do tváří vanul svěží vzduch. Hleděl na povstávající demony a zatínal zuby.

První nabrali tvar větrní démoni, kteří vestoje dosahovali vysokému muži k ramenům, ale s protáhlými kožnatými výběžky na hlavě, které je hodně prodlužovaly, měřili až osm devět stop. Ve velkých dlouhých čumácích, ostrých jako zobáky, se skrývaly řady zubů silných jako mužský prst. Tuhá, pružná kůže dokázala odvrátit každé kopí či šíp jako nějaká brň. Ztenčená houževnatá kůže se táhla i od boků a zpod hnátových kostí a tvořila tuhou blánu obřích křídel, jejichž rozpětí často činilo trojnásobek výšky, zakončených strašlivými hákovitými spáry, které dokázaly člověku čistě oddělit hlavu.

Arlen se usadil zády k vepřovicové zdi, a protože ještě nerozdělal oheň, tak si ho větrnci zatím nevšimli. Když se zhmotnili, vydali se pěšky na břeh koryta. Zakrnělé nohy na zemi dvakrát půvabné nebyly, ale když zavřískli a vrhli se z břehu, projevil se drsný půvab jejich vzhledu. S hlasitým plesknutím roztáhli obrovská křídla, vzlétli a pak stačilo pár mocných máchnutí a už se vznášeli ve večerním šeru a pátrali po kořisti.

Dočetli jste ukázkou z povídky Velký Bazar.

Kapitola 1

Aby oheň správně hořel

324 p. N. Léto

Trnku vytrhlo ze spánku řinčení.

Matka bušila kovovou naběračkou o hrnec s ovesnou kaší, a randál, který dělala, se rozléhal po celém domě. „Ven z postele, pelešníci!“ volala. „První roh už odtroubil čtvrt a snídaně je teplá! Kdo ji nedojí do východu slunce, bude až do oběda chodit o hladu!“

Trnkovi dopadl na hlavu polštář. „Otevři okenice, Trnčí,“ zamumlal Hardey.

„Proč to mám vždycky dělat já?“ posteskl si Trnka.

Z druhé strany zasáhl Trnku do hlavy další polštář. „Protože kdyby tam byl démon, tak než tě sežere, Hardey a já utečeme!“ vyjel na něj Hale. „Padej!“

Dvojčata ho vždycky šikanovala společně... ne že by na tom záleželo. Už jim bylo dvanáct a každé jedno se nad ním tyčilo jako lesní démon.

Trnka se poslepu vyhrabal z postele, cestou k oknu si promnul oči a rozrazil okenice. Obloha nachověla a světla bylo právě tolik,

aby na dvorku rozeznal obrysy číhajících démonů. Matka jim říkala jádrouni, ale otec je nazýval *alagai*.

Zatímco se dvojčata ještě povalovala v posteli, mžourala oslňena a čekala, až si oči zvyknou na světlo, Trnka rychle vyběhl ze světnice, aby se dostal na záchod první. Málem to stihl, ale nakonec ho jako obvykle v poslední vteřině sestry odstrčily z cesty.

„Nejdřív holky, Trnčí!“ sjela ho Sky. Bylo jí třináct, takže mu naháněla ještě větší strach než dvojčata, ale chudáka Trnku by snadno přeprala i desetiletá Sunny.

Usoudil, že to vydrží a odskočí si až po snídani, a ke stolu to stihl první. Byl šestek. Toho dne měl Relan slaninu a každé dítě mělo povolený jeden plátek. Trnka mlsně věřil vůni slaniny svůdně prskající na pánvi. Matka rozklepávala vejce a sama pro sebe si prozpěvovala. Kulaťoučká Dawn s velkými baculatými pažemi dokázala zkrotit pět dětí naráz i všech pět naráz přivinout do náruče. Přes vlasy měla uvázaný zelený šátek.

Dawn vzhledla, podívala se na Trnku a usmála se. „Ve světnici je pořád ještě trochu sychravo, Trnko. Buď tak hodný a rozdělej tam oheň, abychom tu lezavou zimu vyhnali, prosím.“

Trnka přikývl, odešel do světnice a klekl si ke krbu. Strčil ruku do komína a hmatal, dokud nenašel ozubenou kovovou tyčku, kterou se nastavoval tah v komíně. Pak otevřel průduch a začal nakládat na oheň. Z kuchyně slyšel, jak si matka zpívá.

*„Než naložíš na oheň, co uděláš?
Otevřeš tah, otevřeš tah!
Pak listí, seno a klacíky dáš,
nahoru rašelínu po kouskách,
dospod pár uhlíků žhavých,
a pozor dej, ať oheň správně hoří.“*

Trnkovi se oheň rozhořel za chvilku, ale než se vrátil, stihli to ke stolu bratři a sestry, kteří už si nakládali na talíře smažená vejce a rajčata s cibulí, a na něho nezbylo žádné volné místo. Na stole trůnil košík s horkými vdolky a Dawn krájela slaninu na plátky. Z té vůně Trnkovi zakručelo v žaludku. Pokusil se ulovit jeden vdolek, ale Sunny ho plácla přes ruku.

„Počkej, až na tebe přijde řada, Trnčí!“

„Musíš být průraznější,“ ozvalo se za ním a Trnka se otočil, aby na otce viděl. „Když jsem byl v *šaraji*, tak kluk, který byl příliš bázlivý, chodil o hladu.“

Jeho otec Relan asu Relan am'Damaj am'Kadži býval kdysi *šarúmským* válečníkem, ale pak potají unikl z Pouštního Kopí schovaný v poslovském povoze. Teď se živil odklizením odpadků, ale kopí a štít měl na zdi pověšené pořád. Všechny jeho děti se vyvedly po něm – snědé a hubené jako bič.

„Oni jsou všichni větší než já,“ bránil se Trnka.

Relan přikývl. „Ano, ale velikost a síla nejsou všechno, synu.“ Střelil pohledem po předních dveřích. „Brzy vyjde slunce. Pojď se na to podívat se mnou.“

Trnka zaváhal. Bylo úžasné, že si ho otec všiml, vždycky mu připadalo, že si všímá jen jeho starších bratrů, ale taky si vzpomněl na démony, které na dvoře viděl. V tom matka spustila takový povyk, že se k ní oba naráz obrátili.

„Ať tě ani nenapadne brát ho ven, Relane! Je mu teprve šest! Trnko, zpátek ke stolu.“

Trnka chtěl poslechnout, ale otec mu položil ruku na rameno a zadržel ho. „Šest je dost na to, aby ho chytil *alagai*, když se dá na útěk, místo aby stál a nehýbal se, drahá,“ prohlásil Relan, „nebo naopak stojí jako přikovaný, když je nejlepší vzít nohy na ramena. Hýčkáním nijak dětem neprospějeme.“ A už vedl Trnku na verandu, a než mu stihla Dawn peprně odseknout, zavřel za nimi dveře.

Obloha mezitím nabrala světlejší indigový odstín, od rozbřesku je dělily už jen minuty. Relan si zapálil dýmku a verandu zahalila důvěrně známá nasládlá vůně. Trnka ji zhluboka vdechoval; kouř z otcovy dýmky mu dával ještě větší pocit bezpečí než chrany.

Užasle se rozhlédl kolem. Verandu znal dobře, stejně jako v jejich malém domku i tady se kupil nesourodý nábytek, který si Relan nosil z vesnického smetiště a pečlivě ho spravoval.

Ale v šalebném světle před rozbřeskem vypadalo všechno jinak – ponuře a zlověstně. Většina démonů už před vycházejícím sluncem prchla, ale když vrzly dveře na verandu a ven se vytilo světlo a zvuky z domu, jeden zbývající se otočil. Uviděl Trnku a jeho otce a už se plížil k nim.

„Drž se za kresbou,“ upozornil ho Relan a troubelí ukázal na řadu chran na prknech. „Ani ten nejstatečnější válečník nepřekračuje chrany lehkovážně.“

Lesní démon na ně zasyčel. Trnka ho znal, každou noc povstával u starého zlatopně, na který Trnka tak rád lezl. Démon se upřeně zahleděl na Relana, ale ten se s jeho pohledem střetl klidně a lhostejně. Démon zaútočil, do chranové sítě zabušily obrovské větovité hnáty, ve vzduchu se jako pavučina zatřpytila stříbrná magická síť. Trnka zaječel a rozběhl se do domu.

Otec ho chytil za zápěstí a strhl ho zpět tak prudce, až to zabolelo. „Útěkem jen na sebe jen upozorníš.“ Přitáhl Trnku blíž, aby se sám podíval, že má pravdu, a démon stočil pohled na něj. Temně zavřel a z koutku mordy stekl tenký pramínek slin, žlutý jako míza.

Relan si dřep, vzal Trnku za ramena a podíval se mu do očí. „Před *alagai* se musíš mít na pozoru vždycky, synu, ale nikdy se nesmíš poddat strachu z *alagai*.“

Jemně chlapce postrčil zpátky k chranám. Démon tam byl pořád, plížil se ani ne deset stop od něj. Otevřel mordu, předvedl Trnkovi řady žlutých zubů a drsný hnědý jazyk a zavřískl na něj.

Trnka měl pocit, že mu močový měchýř snad praskne, až mu z toho začalo cukat v noze, a tak na ni pevně přenesl váhu, aby se uklidnila, a skouzl si ret. Kdyby se vrátil dovnitř s mokrou nohavicí, bratři a sestry by si z něho utahovali do omrzení.

„Dýchej, synu,“ poradil mu Relan. „Přijmi strach a věř chranám. Uč se zvyky *alagai* a *inevera*, že v jejich drápech nezemřeš.“

Trnka věděl, že by měl svému otci věřit, vždyť právě on kdysi čelil noci jen se svým kopím a štítem, ale otcova slova nijak nepomohla utišit rozbouřený žaludek ani nutkání na záchod. Dal si nohy křížem, aby se nepočůral, a doufal, že si toho otec nevšimne. Zadíval se na obzor, ale ten byl pořád ještě oranžový bez náznaku žluté.

V duchu už viděl, jak se bratři válejí smíchy po zemi a sestry si prozpěvují: „Počůránek! Počůránek! Počůraný Trnčí!“

„Dívej se na mě, naučím tě štváčský trik,“ řekl Relan a dovolil chlapci, aby o krok ucouvl. On sám, s pohledem upřeným do démonských očí, výhrůžně zamručel a došel naopak až těsně k chranám.

Naklonil se doleva a démon ho napodobil. Napřímil se a naklonil se doprava a démon opět udělal to samé. Pomalu se začal kolébat ze strany na stranu a démon ho stále napodoboval jako odraz na vodě, i když pak Relan postoupil o krok doleva, vrátil se na původní místo a udělal krok doprava. Pak udělal na každou stranu dva kroky. Pak tři. Pokaždé ho démon napodobil.

Nakonec otec udělal čtyři velké, okázalé kroky doleva, zastavil se a vyklonil se zpátky doprava. Démon pudově vykročil do směru, kam se Relan nakláněl, a vracel se tak jako předtím, přestože se Relan zničehonic narovnal a pokračoval dál doleva. Než to démonovi došlo, byl už Relan na druhém konci verandy. Démon zavřískl a skočil po něm. Znovu zableskly chraný a odhodily démona zpět.

Relan se obrátil zpátky k Trnkovi, klekl si k němu a podíval se mu do očí.

„*Alagai* jsou větší než ty, synu. A taky silnější. Ale,“ poklepal Trnkovi prstem na čelo, „chytřejší nejsou. Služebníci Nie mají mozek maličký jako zrnko hrachu, myslí jim to pomalu a lze je snadno zmást. Když tě nějaký nachytá venku, přijmi strach a kolébej se tak, jak jsem ti zrovna ukázal. Jakmile *alagai* vykročí špatným směrem, jdi – neutíkej – k nejbližšímu úkrytu. I tomu nejchytřejšímu démonovi bude trvat nejméně šest kroků, než mu začne docházet, že to byla lest.“

„*Pak* utíkej,“ hádal Trnka.

Relan se usmál a zavrtěl hlavou. „*Pak* ještě jdi po dobu tří pomalých nádechů. Nejméně tak dlouho bude trvat, než si to dá démon všechno dohromady.“ Pleskl Trnku po stehně, až sebou chlapec trhl a chytil se v rozkroku, aby se nepočůral. „*Pak* utíkej. Utíkej, jako by ti za patami hořelo.“

Trnka se ztrápeným úšklebkem přikývl.

„Tři nádechy,“ připomněl mu Relan ještě jednou. „Zkus to hned teď.“ Nabral dech a kývl na Trnku, ať ho napodobí. Trnka poslechl, nabral dech z plných plic a pak společně s otcem vydechl. Znovu se Relan nadechl a Trnka ho znovu napodobil.

Věděl, že ho to má uklidnit, jenže hluboké dýchání jen zhoršovalo nutkání na záchod. Byl si jistý, že to na něm otec přece musí vidět, ale Relan nic takového nenaznačil. „Víš, proč jsme ti s matkou dali jméno Trnka?“

Trnka zavrtěl hlavou. Cítil, že mu tím vypětím hoří tváře.

„Kdysi byl v Krasii kluk, kterého rodiče odložili, protože byl slabý a neduživý,“ vyprávěl mu Relan. „Nedokázal držet krok se stády, za nimiž táhli, aby přežili, a jeho otec, který měl hodně dalších synů, ho zapudil.“

Trnkovi se začaly po tvářích koulet slzy. To ho otec taky zapudí, jestli se počůrá strachy?

„Smečka nočních vlků, která taky táhla za stádem, se rodiných kopí bála, ale když zvětřili osamělého chlapce bez ochrany,

pusťli se po jeho stopě,“ pokračoval Relan. „Ale chlapec je zavedl do trnitého houští a vlk, který tam vlezl za ním, uvízl v ostrých trnech. Chlapec počkal, až vlka trny polapí úplně, a pak mu kamenem rozbil hlavu. Když se vrátil k otci s vlčí kožešinou přes ramena, otec padl na kolena a prosil Everama o odpuštění, že o svém synovi pochyboval.“

Relan znovu stiskl Trnkovi ramena. „Tví bratři a sestry se ti kvůli tomu jménu možná posmívají, ale ty ho nos pyšně. Trnité houští roste i tam, kde se žádným jiným rostlinám nedaří, a před trny couvají dokonce i *alagai*.“

Nutkání na záchod Trnku neopustilo, ale už nebylo tak naléhavé; Trnka se narovnal a spolu s otcem stál a díval se, jak se obloha jasní. Poslední démon se rozplynul do mlhy a vsákl se do země ještě dřív, než slunce vykouklo nad obzor. Relan vzal Trnku kolem ramen a společně se dívali, jak se vycházející slunce třpytí na jezerní hladině. Trnka se opíral o otce a užíval si tu vzácnou chvíli, kdy s ním byl sám, bez pošťuchování a posmívání sourozenců.

Kéž bych tak neměl žádné bratry a sestry, pomyslel si.

A zrovna v tu chvíli na něj dopadly sluneční paprsky.

Dočetli jste ukázkou z povídky Poselský odkaz.